

(alebo: Súd pred štátnou mocou)

odsúdia ho na smrť a vydajú ho pohanom

Marek 10:33

A hneď ráno poradiac sa najvyšší kňazi spolu so staršími a so zákonníkmi i celá vysoká rada a poviažuc Ježiša odviedli ho a oddali Pilátovi.

Marek 15:1

Udalosti zachytené v prvých dvadsiatich veršoch 15. kapitoly Evanjelia podľa Marka sú naplnením slov z 10. kapitoly tohto Evanjelia, v ktorej Pán Ježiš Kristus vo veršoch 32 až 34 hovorí svojim učeníkom, čo sa mu má v Jeruzaleme prihodiť: „...ideme hore do Jeruzalema, a Syn človeka bude vydaný najvyšším kňazom a zákonníkom, a odsúdia ho na smrť a vydajú ho

pohanom“ (verš 33).

Po zatknutí v noci 15. dňa mesiaca nisan, prv než nastalo ráno, Pán Ježiš musel absolvovať tri pojednávania. Tretie z nich skončilo ráno a konalo sa pred židovskou radou (Sanhedrinom), ktorá rozsudok vyniesla len konsenzom bez hlasovania. Sledujme ďalej udalosti a priebeh súdu pred štátnou mocou alebo: Súdu pred pohanmi, ktorý mal tiež tri etapy (tri pojednávania).

Po vynesení rozsudku pred Sanhedrinom Židia Pána Ježiša poviazali a priviedli k Pilátovi, ktorý bol vtedy na území Izraela rímskym prokurátorom, teda predstaviteľom rímskej štátnej moci.

Prečo s Pánom išli k Pilátovi?

Židia nemali právo vykonať popravu. Nebolo im to dovolené, lebo tým, že boli pod nadvládou Ríma, veľké tresty, akým je trest smrti (poprava), museli byť schválené a uskutočnené jedine rímskou mocou v zastúpení Rímom ustanoveného prokurátora. Preto privádzajú Pána Ježiša k Pilátovi. Pilát ho po prvom vypočutí posielal k Herodesovi, a potom Pána opäť privádzajú k Pilátovi.

Ako prebiehal pohanský súd?

Čo sa stalo v ten piatok ráno? Nachádzame sa pravdepodobne niekde okolo šiestej alebo siedmej hodiny ráno (podľa nášho počítania času – poznámka redakcie), keď Židia privádzajú Pána Ježiša k Pilátovi a dochádza k prvému vypočúvaniu (Marek 15:1-5). Udalosť zachytenú v tomto texte podrobnejšie opisuje evanjelista Ján 18:28-38.

Pri prvom vypočúvaní sa ho Pilát opýtal: „Či si ty ten kráľ Židov?“ (Marek 15:2) a Pán Ježiš Kristus dáva verné vyznanie: „Ty hovoríš.“ alebo „Ty dobre hovoríš.“ Prečo Pán Ježiš

neodpovedá Áno, som.? Prečo mu hovorí Ty hovoríš.? Jedno vysvetlenie jeho odpovede je v Jánovom evanjeliu, kde podľa textu Pán Ježiš nechce, aby sa Pilát domnieval, že on sa robí pozemským kráľom, ale chce, aby pochopil, že jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta. A že on je Kráľom, ktorý prichádza, aby vydal svedectvo pravde. Preto odpovedá: „Ty dobre hovoríš.“ Bolo to vyznanie pravdy, že on je Boží Syn, on je Kráľ, a že on je Mesiáš, ktorý mal prísť.

Kňazi pred Pilátom žalujú na Pána, ale on nič na to neodpovedal (verš 3). Pilát sa divil jeho mlčaniu. Žalujú na Pána a sú si veľmi dobre vedomí, že ak nepresvedčia Piláta, Kristus nezomrie. Tak robia všetko preto, aby Piláta presvedčili o jeho vine, ale Pilát nie je presvedčený o oprávnenosti ich žaloby: „A Pilát povedal najvyšším kňazom a zástupom: Nenachádzam nijakej viny na tomto človekovi“ (Lukáš 23:4). Výsledok prvého vypočúvania pred Pilátom je ten, že Pilát nenachádza vinu na Pánovi Ježišovi Kristovi, kvôli ktorej by si zasluhoval smrť.

Pred Herodesom

Pretože Pilát nenachádza na ňom vinu a chce sa zbaviť zodpovednosti, posíla Pána Ježiša za Herodesom, ktorý sa v tom čase nachádza v Jeruzaleme (Lukáš 23:7). Ani Pilát nebýval stále v Jeruzaleme. Býval v Cézarei, ale do Jeruzalema prichádzal ako guvernér toho kraja na veľkonočné sviatky. Počas sviatkov sa totiž v Jeruzaleme zišiel veľký počet ľudí, a tak chcel dohliadať na to, aby nedošlo k vzbuře.

Herodes vládol nad Galileou, ale teraz počas sviatkov je aj on v Jeruzaleme. Herodes už dlho túžil vidieť Pána Ježiša Krista kvôli zázrakom. Chce, aby mu Pán Ježiš predviedol nejaký zázrak. Pán Ježiš Kristus nesplní jeho želanie. Herodes ho zhanobí a potupí a posíla ho späť k Pilátovi s vyjadrením, že nenachádza na ňom viny (Lukáš 23:15).

Opäť pred Pilátom

Pána Ježiša opäť priviedli k Pilátovi: „A Pilát si zvolal najvyšších kňazov i kniežatá i ľudí a povedal im: Dovedli ste mi tohto človeka, že vraj odvracia ľudí, a hľa, ja som sa ho povypytoval pred vami a nenašiel som na tomto človekovi nijakej takej viny, ako na neho žalujete. Ale ani Heródes, lebo som vás poslal hore k nemu, a vidíte, neurobil ničoho takého, čo by bolo hodno smrti.“ (Lukáš 23:13-15). Ani Herodes a ani Pilát nenachádzajú na Ježišovi Kristovi žiadnej viny. Pilát rozmýšľa, ako by prepustil Ježiša: „Potrescem ho teda a prepustím.“ (Lukáš 23:16) Pred

sebou však má veľký dav a veľmi dobre vie, k čomu v tejto situácii môže dôjsť – môže dôjsť k vzbure, a to je to, čo si ako rímsky prokurátor najmenej želá. Ako prokurátor vždy chcel dokázať, že Židov zvládne, ale ako sa ukázalo v ďalšom, tentoraz Židia zvládli jeho. Vymýšľa ďalšiu vec, ako prepustiť Pána Ježiša.

Spomenul si, že každoročne im prepúšťa jedného z väzňov (Marek 15:6; Lukáš 23:17). „A zástup zvolal a začal si žiadať urobiť im, ako im vždycky robieval. A Pilát im odpovedal a riekol: Či chcete, aby som vám prepustil kráľa Židov?“ (Marek 15:8-9). Očividne Pilát neveril, že Pán Ježiš je kráľ Židov. Očividne nevidel v ňom veľkú hrozbu. Keby v ňom videl naozaj kráľa Židov, tak by sa bál. Bál by sa, že stratí vládu, ale Pilát sa nebojí. Vidí v ňom obyčajného človeka, preto ho chce prepustiť. Pilát možno z Pánových slov Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta..., niečo aj pochopil. Tiež vedel, že „ho najvyšší kňazi vydali zo závesti“ (Marek 15:10), a preto chcel Ježiša Krista (kráľa Židov) prepustiť. Pilát vedel, že im vadil, že im prekážal tým, čo hovoril, a tým, čo robil. Vedel, že sa nedopustil žiadneho činu, za ktorý by bol hodný smrti, a preto hľadal spôsob, ako Ježiša Krista prepustiť.

V Izraeli v tom čase existovala strana (hnutie) Zelóti, ktorá chcela odstrániť rímsku nadvládu a nastoliť vlastný režim. Na jej čele bol Barabáš. On a povstalci sa pri vzbure dopustili vraždy (Marek 15:7). Niektorých zo Zelotov chytili a uväznili. Keď Pilát navrhol kňazom, že im prepustí Pána Ježiša „...najvyšší kňazi pobúrili zástup, aby si žiadali, žeby im radšej prepustil Barabáša“ (Marek 15:10). A vtedy Pilát dostáva od svojej manželky dôrazné varovanie: „A keď sedel na súdnej stoličnici, poslala k nemu jeho žena s odkazom: Nemaj ničoho s tým spravodlivým, lebo som dnes vo sne mnoho trpela pre neho“ (Matúš 27:19).

Pilátovi nevyšiel prvý pokus o prepustenie, a tak skúša ďalej: „A Pilát zase odpovedal a riekol im: A čo teda chcete, aby som urobil s tým, ktorého zoviete kráľom Židov?“ (Marek 15:12). Pilát sa ďalej pýta: Tak čo mám urobiť s týmito? „A oni opäť skríkli: Ukrižuj ho!“ (verš 13). Pilát sa ich znova pýta: „A čože urobil zlého?“ (verš 14). Otázka znovu a presne tá istá ako na začiatku. Niet žiadne obvinenie voči nemu. Na túto Pilátovu otázku dav s hnevom reaguje: „Ale oni ešte väčšmi kričali: Ukrižuj ho!“ (verš 14). Zástupy boli navedené Sanhedrinom (verš 11), aby toto kričali. A Pilát vedel, čo znamená rozbúrený židovský dav.

Pilát teraz urobí jeden zvláštny ťah, lebo stále chce Pána Ježiša Krista prepustiť. Chce dať Ježiša zbičovať a potom prepustiť (pozri tiež Lukáš 23:20). Pilátov úmysel a postup bol nasledovný: Tým, že dám Ježiša zbičovať, utíšim zástup a potom sa po bičovaní za neho znova prihovorím. Trest bičovania by mohol byť pre utíšenie zástupu dostatočným. Usudzujeme tak podľa Jána 19:4, z ktorého je zrejmé, že ani po uskutočnenom bičovaní nenašiel na Pánovi žiadnu vinu.

Bičovanie

Pilát vydal Pána Ježiša Krista na bičovanie. Pod bičovaním, ktoré podstúpil Pán, si však nemáme predstaviť bežné bičovanie, napríklad také, aké zažil Pavol so Sílasmom, keď boli vo väznení, a ani ďalšie bičovanie, ktoré sa dostalo Pavlovi od Židov. Teraz pred Pilátom išlo o bičovanie, ktoré malo pomenovanie flagrum – bolo to rímske bičovanie, ktoré bolo určené ľuďom, ktorí mali ísť na kríž. Toto bičovanie nemalo ohraničenie. Nebolo určené, koľko úderov smel bičovaný maximálne dostať. Okrem toho bol tento spôsob bičovania nesmierne krutý. V remeňoch bičov sa nachádzali kúsky kostí – boli do nich vpletené. Keď nimi šľahali človeka, biče trhali pokožku a vytrhávali z neho mäso. To spôsobovalo silné krvácanie a často sa obnažili aj vnútorné orgány bičovaného alebo ich časti. Nebolo to žiadne bežné bičovanie (!).

Nový zákon neposkytuje detaily o tomto bičovaní. Možno aj preto, že toto rímske bičovanie nebola tá najhoršia vec, ktorú Pán Ježiš Kristus musel podstúpiť. Bičovanie a všetko ostatné predtým, bola nevysloviteľná bolesť, ale oni k najväčšiemu utrpeniu, ktoré Pána ešte len čakalo, iba pridávali. To najhoršie, čo Pán Ježiš musel podstúpiť, bolo komplexné utrpenie, ktoré niesol za naše hriechy, keď visel na kríži.

K zbičovaniu dochádza v pretórii. Slovo pretórium znamená vojenská čata, ktorá má chrániť rímskeho prokurátora. Ale pretórium tiež označuje budovu, v ktorej táto čata sídlila. K bičovaniu dochádza vo vnútri, v priestore pretória. Vojaci vzali Pána a voviedli ho do pretória, kde ho bičovali. Vojaci tejto vojenskej čaty sa však neobmedzili len na bičovanie, ale: Zvolali celú túto čatu a obliekli ho do purpuru, upletúc z trnia korunu, položili mu ju na hlavu a začali ho pozdravovať „Nech žije kráľ Židov!“ (pozri Marek 15:16-19). Vojaci ho nesmierne ponižovali, bili po hlave, pľúvali na neho, posmievali sa mu. Toto všetko sa stalo po krutom rímskom bičovaní.

V ďalšom texte budeme priebeh udalostí pred Pilátom sledovať podľa Jánovho evanjelia. Uvidíme, že Pilát sa ho bude snažiť po tretíkrát oslobodiť a prepustiť. Pripomeňme si, že Židia do pretória nevstúpili. Pána Ježiša Krista priviedli pred vchod (pred bránu) a tam zostali stáť. Z pretória vyšli vojaci, vzali Ježiša a voviedli ho dnu do pretória, kde sa s Pánom diali všetky tie zlé veci. Keď vojaci Pána zbičovali, naposmievali sa mu a bili ho po hlave, Pilát vyšiel z pretória k Židom: „Vtedy zase vyšiel von Pilát a povedal im: Hľa, vediem vám ho von, aby ste poznali, že nenachádzam na ňom nijakej viny“ (Ján 19:4). Aj Pán vyšiel von z pretória – podľa všetkého sa to udialo tak, že von z pretória ho vyviedli rímski vojaci: „Vtedy vyšiel Ježiš von nesúc trňovú korunu a šarlátový plášť. A Pilát im povedal: Hľa, človek!“ (Ján 19:5).

Pilát chce Pána tretíkrát vyslobodiť. Každému, kto sa pozrel na Pána Ježiša po tomto rímskom bičovaní, a po tom všetkom, čo s ním vojaci v pretóriu robili, ale aj tam pred Herodesom, bolo zrejmé, že: Z toho už nič nebude. – Pán bol na tele veľmi zničený a dobitý. Pilát im na neho ukazuje so slovami: „Hľa, človek!“ čo je dobre známy Pilátov výrok, ktorý v latinčine znie: Ecce Homo (Hľa, človek! alebo Ajhľa, človek!). Tým ako by im hovoril: Keby sme ho teraz prepustili, či nám on ublíži? Či nám takýto človek môže prekážať? „Hľa, vediem vám ho von, aby ste poznali, že nenachádzam na ňom viny.“ Inými slovami – Aký kráľ? O akom kráľovi hovoríte? Aký Mesiáš? Pozrite sa na neho! To je obyčajný človek – Ecce Homo, nemá žiadnu moc! Pozrite, môžeme s ním robiť, čo chceme! Ja nenachádzam na ňom žiadnej viny! „A keď ho uvideli najvyšší kňazi a tí služobníci, skríkli a vraveli: Ukrižuj, ukrižuj! A Pilát im povedal: Vezmite ho vy a ukrižujte, lebo ja na ňom nenachádzam viny. Židia mu odpovedali: My máme zákon, a podľa nášho zákona má zomrieť, lebo sa robil Synom Božím. A keď počul Pilát to slovo, ešte väčšmi sa bál“ (Ján 19:6-8).

A keď Pilát počul ešte tieto slová (robí sa Synom Božím), veľmi sa bál. Pilát sa pýta Pána Ježiša Krista: „Odkiaľ si ty? Ale Ježiš mu nedal odpovedi. Vtedy mu povedal Pilát: So mnou že nehovoriš? Či nevieš, že mám moc ukrižovať ťa a že mám moc prepustiť ťa? Na to mu povedal Ježiš: Nemal by si nado mnou nijakej moci, keby ti to nebolo dané zhora; a preto ten, kto ti ma vydal, má väčší hriech. Od tej chvíle ho hľadal Pilát prepustiť...“ (Ján 19:9-12).

Pán Ježiš je už po bičovaní, po oplŕovaní, po znevážení, už je v stave, keď odsúdení ľudia idú na kríž, ale Pilát sa ešte snaží prepustiť ho – už po tretíkrát. Ale: „...Ale Židia len kričali a vraveli: Ak tohto prepustiš, nie si priateľom cisára; každý, kto sa robí kráľom, protiví sa cisárovi“ (Ján 19:12).

Židia týmto vyhlásením pritlačili na Pilátove ambície a týmto jedným krokom dotlačili Piláta tam, kam chceli, aby naplnil ich vôľu. Toto: Ak tohto prepustiš, nie si priateľom cisára, Piláta zlomí a vydá Ježiša Krista na ukrižovanie. „Vtedy im ho vydal, aby bol ukrižovaný. A tak pojali Ježiša a odvedli“ (Ján 19:16; pozri tiež Lukáš 23:24-25).

„A keď videl Pilát, že nič neosoží, ale že povstáva ešte väčší rozbroj, vzal vodu, umyl si ruky pred zástupom a povedal: Som čistý od krvi tohto spravodlivého; vy už teraz vidzte“ (Matúš 27:24). Pilát si umýva ruky, ale neumýva si svoju vinu.

Nato všetok zhromaždený ľud zvolá: Jeho krv na nás a na naše deti!“ (Matúš27:24). Toto hrozné zvolanie: „Jeho krv na nás a na naše deti“ sa vskutku naplnilo pri páde Jeruzalema. Bola to Božia odpoveď na to, čo urobili s jeho Synom.

Pohanský vladár sa trikrát za Pána Ježiša prihováral. Trikrát ho chcel prepustiť. To jasne svedčí o tom, že Pilát nenašiel na ňom žiadnu vinu. Pohanský vladár prehlasuje, že je nevinný. Židia nástoja na svojom rozhodnutí a tlačia na Piláta, aby vydal Pána Ježiša Krista na smrť ukrižovaním. Čo nám tieto texty chcú povedať?

V prvom rade chcú veľmi jasne a dôrazne povedať, že Kristus je nevinný. Pilát, tvrdý a krutý predstaviteľ rímskej moci, nedokáže len tak jednoducho a ľahko poslať Pána na kríž. Čo urobil zlého? Hľadá stále spôsoby prepustiť ho. Najskôr ho poslať k Herodesovi, potom sa ho snaží vymeniť za Barabáša. Hovorí im: „neurobil ničoho zlého“, a nakoniec sa ich snažil upokojiť tým, že ho nechá zbičovať. Napriek tomu všetkému, napriek tomu, že je nevinný, Židia trvajú na treste smrti ukrižovaním. Jeho jediná „vina“, ktorú Židia vzniesli na Pána Ježiša Krista, bola: „Robí sa kráľom“.

On je Kráľ – to je svedectvo, ktoré Kristus vydal o pravde. Apoštol Pavol v 1. liste Timoteovi 6:13-14 nabáda Timotea, apeluje na jeho svedomie, aby dal dobré vyznanie pravde, lebo Ježiš Kristus osvedčil dobré vyznanie pred Pontským Pilátom. Píše mu: „...a pred Kristom Ježišom, ktorý osvedčil dobré vyznanie pred Pontským Pilátom, aby si zachoval seba čo do toho prikázania nepoškvrneného“. Bolo to vyznanie pravdy, že Ježiš Kristus je Boží Syn, on je Kráľ, a že on je Mesiáš, ktorý mal prísť.

O akom prikázaní hovorí? O prikázaní, aby držal pevne učenie, ktoré dostal, vyznal dobré vyznanie a bol pripravený i trpieť, lebo aj Kristus trpel nevinne. Dôležitá lekcia pre nás, lebo aj v dnešnej dobe sme postavení do situácie: Vyznať pravdu, stáť v pravde a konať v pravde. Apoštol Pavol Timotea nabáda, aby vždy mal Krista pred očami, ktorý nezaprel pravdu, ale radšej zomiera. Toto isté nech platí aj dnes, a aj o nás.

Zoberme si príklad z Pána Ježiša Krista, pretože Písmo nás znova a znova upriamuje na to, aby sme si z neho brali príklad. Tak je tomu aj v 1. Petrovom liste: „Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec. Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujte sa, aby ste sa aj pri zjavení jeho slávy radovali plesajúcí. Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslavení ste, lebo Duch slávy a Duch Boží odpočívá na vás, ktorému sa u nich rúhajú, ale u vás ho oslavujú. Lebo nech nikto z vás netrpí

ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé, alebo ako všetečník, ktorý sa pletie do cudzích vecí! Ale ak trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha v tej čiastke“ (1. Petrov 4:12-16). Pán Ježiš Kristus neučinil hriechu, bol nevinný, a predsa trpel. Aj my sa musíme pripraviť a vyzbrojiť takýmto zmýšľaním, lebo toto nás často postretne. Musíme stáť v pravde. Kristus zomieral pre pravdu, aj my, Jeho nasledovníci, musíme byť pripravení niesť tento kríž. Kristus bol odsúdený, napriek tomu, že bol nevinný.

Čo urobíme s tým, že Kristus bol nespravodlivo odsúdený? On je spravodlivý, avšak je nespravodlivo odsúdený. Mnohí ľudia sa nad tým rozhorčujú. Vďaka za verše 7 až 12 v Evanjeliu podľa Marka, pretože tieto verše veľa prezrádzajú o Pánovi Ježišovi Kristovi a o jeho nespravodlivom odsúdení. Čítame v nich, že miesto Pána Ježiša Krista je prepustený lotor a vrah Barabáš. Pán Ježiš Kristus, ktorý bol bez viny, je súdený a odsúdený na smrť, ale Barabáš, veľký hriešnik, je omilostený. Je zbavený viny a prepustený.

Toto sú veľmi silné slová, ktoré nám však chcú povedať niečo veľmi dôležité. Kristovo nespravodlivé odsúdenie o niečom svedčí. Svedčí o tom, že pre ľudí reálne existuje nespravodlivé odsúdenie. A svedčí aj o tom, že existuje spravodlivé odsúdenie ľudí, ktoré však na nich nepadne, rozsudok nad nimi sa neuskutoční. Toto platí o veriacich. Existuje spravodlivé odsúdenie každého veriaceho, ktoré sa mu nestane (neudeje, neuskutoční). Prečo? Je to zarážajúce. Spravodlivo mi patrí smrť. Podľa spravodlivosti mi patrí Božia nepriazeň, prekliatie, zavrhnutie, ale namiesto toho dostávam milosť. Toto sa stalo Barabášovi v pozemskom zmysle slova a Barabáš je tohto názornou ilustráciou.

Ako je to možné? Je to možné preto, lebo je tu nespravodlivé odsúdenie Krista. Kristus ide na súd, na popravu a na smrť ako nevinný a stojí namiesto vinných. Keď sa niekto na súde postaví namiesto toho, ktorý je vinný a má byť odsúdený a zoberie všetko, čo patrí vinnému na seba a je odsúdený namiesto neho, potom ten skutočne vinný človek je slobodný. On už nemôže byť odsúdený. Prečo nie? Pretože všetku jeho vinu zobral na seba iný a rozsudok (trest) už bol vykonaný, a preto je on zbavený svojej viny. A práve toto, túto dôležitú lekciiu, sa učíme na prípade Barabáša. Kristus sa stavia na miesto hriešnikov a hriešnici sú omilostení. Myslíme tým všetkých tých, ktorí učinia pokánie a budú veriť v Ježiša Krista.

Každý jeden, kto verí v Krista, môže si byť istý jednou vecou: Je to Kristus, ktorý sa postavil na moje miesto a ja som oslobodený ako Barabáš. Nevieme, či to Barabáš pochopil, ale my to pochopiť potrebujeme – je to Kristova zástupná obeť. Kristus stojí na mieste hriešnikov. Kristov súd je zástupný. Kristova obeť je zástupná.

Pýtame sa: Prečo spravodlivý Boh dopustí, že Jeho spravodlivý Syn ide na súd kvôli nespravodlivým? Je to preto, aby bol Boh spravodlivý a aby mohol vyňať spod súdu nespravodlivých. To je dôvod, a to by nás malo potešovať, že to, o čom v Písme čítame a tu píšeme, sa nás priamo dotýka. Nie je to len história spred 2000 rokov, ale je to aj súčasná realita. Potrebujeme v tom vidieť plán, nie náhodu.

Pozrime sa, ako to vidia apoštoli Pána Ježiša: „toho určenou radou a predzvedením Božím vydaného ste vzali a rukou bezbožných pripáli na kríž a zavraždili“ (Skutky 2:23). „aby vykonali všetko, čo predurčila tvoja ruka a tvoja rada, aby sa stalo“ (Skutky 4:28). Tu čítame: „toho určenou radou a predzvedením Božím“. Kristus bol od vekov určený (nariadený) predzvedením Božím byť Baránok Boží pre hriešnikov.

Kresťan, rozumej dnes: Boh vydal Krista namiesto teba. To nebola náhoda. Boh držal pevne v rukách všetko, čo sa tam vtedy dialo. Každý jeden detail bol tak pripravený, aby bol tebe na život. Nielen Barabášovi na dočasný život, ale tebe na večný život. To je nádhera ukrižovania. Je to zámer, ktorý prebiehal na pozadí udalostí ukrižovania. Keď si to všetko predstavíme pred očami, tak vidíme hrôzu, tragédiu, hrozné veci, ale je tu Boží plán spasenia, Boží zámer. To hovoria apoštoli v Skutkoch: „Lebo sa naozaj zišli v tomto meste na tvojho svätého Služobníka Ježiša, ktorého si pomazal, Heródes a Pontský Pilát s pohanmi aj s izraelským ľudom, aby vykonali všetko, čo predurčila tvoja ruka a tvoja rada, aby sa stalo“ (Skutky 4:27-28). A vidia v tom naplnenie Žalmu 2. Je Boh vinný za to, keď on to všetko naplánoval? Nie! Pretože Boh to naplánoval tak, aby sa súd vykonal, ale on, Ježiš Kristus, ostal nevinný. Použil k tomu ruky bezbožníkov, hriešnikov. Dovolil im s jeho vlastným Synom konať podľa úmyslu ich srdca.

Kto je za toto všetko Kristovo prenasledovanie, súženie a ukrižovanie vinný?

Kto je vinný? To je tretia vec, na ktorú sa ešte chceme pozrieť. Pre odpoveď už máme nejaké svetlo v Evanjeliu podľa Jána – a začneme odtiaľ.

Sú vinní viac Židia alebo pohania? Jánovo evanjelium na túto otázku dáva jasnú odpoveď: „Ten, kto ti ma vydal, má väčší hriech“ (Ján 19:11).

Sú vinní Židia? „Tvrdošijní a neobrezaného srdca aj uší, vy sa vždycky protivíte Svätému Duchu, ako vaši otcovia, tak aj vy. Ktoréhože z prorokov neprenasledovali vaši otcovia? A pobili

tých, ktorí predzvestovali o príchode toho Spravodlivého, ktorého ste sa vy teraz stali zradcami a vrahmi“ (Skutky 7:51-52). Je zrejmé, že tu sa hovorí o Židoch ako o vinných. Ale ani Židia nie sú vinní rovnakým dielom.

Je vinný Sanhedrin? Bezpochyby. Tam sú aj najvyšší kňazi, teda najvyššia židovská rada. Každý je možno vinný v inej miere, pretože boli tam ľudia ako muž menom Jozef z Arimatie. Vieme o tom, že bol členom Sanhedrinu. Bol tam spolu s Nikodémom. Zrejme nemali možnosť ani sa vyjadriť. Všetko bolo urobené a prebehlo narýchlo. Samozrejme, títo boli menej vinní, ale predsa prvá vina za Pána Ježiša Krista sa pripisuje tým, ktorí ho vydali Pilátovi, aby ho zabili.

Je vinný Herodes? Je! Pretože neuchránil Pána, keď mal a mohol. Mohol súdny proces ukončiť, keď prehlásil: Je nevinný, ale napriek tomu Pána Ježiša poslať k Pilátovi, a tým súdny proces neukončil, ale ponecháva mu voľný priebeh.

Potom je tu vina pohanov. Kto bol vinný z pohanov? Bol Pilát nevinný? V žiadnom prípade. Bol vinný! Má na svojich rukách krv, aj keď sa ju snažil symbolicky zmyť. Sú pohania vinní? Áno, sú! Čítame v Skutkoch apoštolov: „Postavili sa králi zeme, a kniežatá sa dovedna zišli proti Hospodinovi a proti jeho Pomazanému. Lebo sa naozaj zišli v tomto meste na tvojho svätého Služobníka Ježiša, ktorého si pomazal, Heródes a Pontský Pilát s pohanmi...“ (4:26-27). Kto sa týmto myslí „...dovedna sa zišli proti Hospodinovi králi zeme“? Herodes a Pilát, ich ľudia a národy. Sú tu vojaci, ktorí sú vinní – bičujú ho a sú krutí voči nemu. A je to aj ich vina (pohanov).

Ale pre každého z nás je na mieste otázka: „A čo ja? Ja som tam nestál, ja som ho nebičoval, ja som nekričal, aby išiel na kríž. Som vinný aj ja?“

Nuž, v prvom rade ti chcem povedať: Nevieš, ako by si konal. Keď Jeho učeníci utiekli, Peter sa ho pod prísahou zriekol, neviem, ako by si konal ty na tom mieste. Nebuď odvážny hovoriť „ja by som konal inak“, lebo nevieš, ako by si vtedy a v tej situácii konal.

Pozri sa na chvíľku na seba. Ak dnes ešte nepatríš Kristovi, v tvojom srdci je nenávisť voči nemu, keď o ňom počúvaš a keď sa hovorí o hriechu (o tvojom hriechu). Boli ľudia, ktorí prichádzali do zhromaždenia, počúvali evanjelium a jedného dňa boli usvedčení z hriechu voči Kristovi. Tak, ako sa kázalo slovo, ďalej to už nemohli vydržať a odišli preč. Viac sa neukázali.

Skončili vo svete a možno niektorí z nich ešte horšie, ako bolo s nimi na začiatku – mali hnev na Krista.

Hnev a nenávisť voči Kristovi rodia vraždu. Chcieť sa zbaviť Božieho Syna je vražda. A je zrejmé, že je to hriech. Týmto postojom voči Kristovi máš podiel na jeho ukrižovaní. V Biblii sa píše o tom, že existuje možnosť nanovo križovať Krista: „...ktorí sebe znova križujú Syna Božieho a vystavujú ho potupne na odív“ (Židom 6:6), „...keď na svoju škodu znovu križujú Syna Božieho a vystavujú ho na posmech“ (evanjelický preklad). Pritom list Židom je napísaný dávno po ukrižovaní Ježiša Krista, ale ľudia, ktorí odpadli, ľudia, ktorí sa dlhý čas tvárili ako kresťania, dlhý čas zakúšali mnohé veľké a dobré Božie veci, nakoniec odišli (odpadli). V hĺbke svojho srdca to neboli skutoční kresťania a pisateľ listu Židom im dáva za vinu, že križujú Syna Božieho. V tomto zmysle mnohí ľudia raz pred Božím súdom budú obvinení, že ukrižovali Božieho Syna. Ako sme na tom dnes my? Milujeme ho? Oľutovali sme svoje hriechy? Išli sme k nemu? Odvrátili sme sa od sveta? To sú otázky, ktoré dnes pred nami stoja.

Posledná vec, ktorú k tomu musíme povedať, je, že boli to naše hriechy, ktoré Krista v Božom predzvedení tam a vtedy na kríž pribili. Božie predzvedenie bolo nevyhnutne potrebné k jednaniu s našimi hriechmi.

Realita je taká, že nebyť našich hriechov, Kristus nemusel ísť na kríž. A rovnako, nebyť jeho lásky a lásky Otca a Svätého Ducha k nám ako k hriešnikom, Kristus by nešiel na kríž. To znamená, že ten, kto verí v Pána Ježiša Krista, si o to viac musí uvedomovať: „Moje hriechy Krista postavili pred Sanhedrin, pred Piláta, pred Herodesa. Moje hriechy ho celý ten čas smerovali a priviedli až na drevo kríža.“ Si pripravený plne sa odovzdať Kristovi a povedať: „Ďakujem Pane“ a uctievať ho za to, čo pre teba podstúpil a vykonal?

Keď pred neho prídeš vo viere a pokání, on je pripravený a ochotný ťa prijať a povedať ti: „Bol som súdený za teba, stál som tam za teba. Ja som trpel za teba, ale ja ťa prijímam na milosť takého hriešneho, aký si a milujem ťa. U mňa nájdeš uzdravenie, nájdeš život.“ Nezabudni na slová: „Súd, ktorý Kristus podstúpil, je naším životom“.